

Cent anys de normalitat

Llengües | dijous, 24 de gener de 2013 | 21:53h

Avui fa cent anys justos que l'Institut d'Estudis Catalans donava carta d'oficialitat a les normes ortogràfiques del català. La mesura formava part del procés de normativització de la llengua, tan necessària després del llarg període de Renaixença literària i tan fecunda en la creació com desgavallada en la manera de plasmar-la sobre el paper. Solucions que ara ens són tan familiars (plurals en -es, accents greus, la ela gemminada...) i que sembla que hagin estat usats des de fa segles i segles, són en realitat convencions que una autoritat acadèmica concreta (el IEC) va haver de prendre perquè tothom, la gent del carrer, escriptors, periodistes, professionals, mestres... escrivissin d'una manera coherent. Aquell acord va suscitar, no podia ser d'altra manera, opinions contràries i alguns escriptors (Francesc Carreres, Apel·les Mestres) fins i tot van fundar una Acadèmia refractària a les normes, de curta volada. Avui ningú no les discuteix, *grosso modo*. Una altra cosa són les reformes que es proposen periòdicament, com passa amb totes les llengües importants, defensades amb més o menys fortuna.

Els cent anys de normalitat ortogràfica del català coincideixen amb l'endemà de l'inici del procés definitiu de normalitat política del nostre país. Dues normalitats més relacionades del que podria semblar. Sense la primera potser no s'haguessin posat mai les bases de la segona o aquesta hagués tardat cent anys més. Qui sap. En tot cas, esperem que el procés sobirà tot just començat ahir s'escrigui amb unes línies el més rectes possible, amb lletra intel·ligible i, sobretot, sense cap falta d'ortografia.

[Imatge: Pompeu Fabra, el seny ordenador de la llengua catalana; www.upf.edu]